

VIITORUL ROL

ROMEL STĂNCIUGEL

Romel Stănciugel și-a făcut debutul la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, interpretând din primul an roluri grele pentru un absolvent, ca: Higgins (*Pygmalion* de G. B. Shaw), Petrucchio (*Femeia îndărătnică* de Shakespeare), Tipătescu (*O scrisoare pierdută*), Rică Venturiano (*O noapte furtunoasă* de I. L. Caragiale). Din 1961, joacă pe scena Teatrului Dramatic din Constanța, cultivându-și calitățile într-o muncă de echipă, hotărât la un antrenament complex și de durată. Aci, el s-a impus prin modul original de abordare a unor personaje, dintre care amintim: Marchizul de Posa (*Don Carlos* de Schiller), Mat Burke (*Anna Christie* de Eugen O'Neill), Un străin (*Femeia mării*) și Kroll (*Rosmersholm* de Ibsen), Horace-Frédéric (*Invitație la castel* de Anouilh), Satin (*Azilul de noapte* de Gorki), Ulise (*Nu va fi război în Troia* de Giraudoux), Necunoscutul (*Mascarada* de Lermontov). Tot la Con-

stanța, s-a produs în cariera lui un interludiu liric (a fost solist al Teatrului muzical, unde a deținut partituri principale în *My Fair Lady*, *Soarele Londrei* etc.).

Premiat la Festivalul de poezie „Eminescu” de la Botoșani și la Gala recitalurilor dramatice de la Bacău, azi, după 18 ani de la debut, Romel Stănciugel a dobândit o reală maturitate artistică, fiind un fruntaș al teatrului său, o vedetă iubită de public.

„După ce, în ultimii ani, am jucat multă comedie și am cîntat în spectacole de operetă, pîrindu-mi-se, la un moment dat, că m-am specializat în «arta divertismentului», întîlnirea cu rolul unui secretar de comitet județean de partid — Dumitru Dumitru, în *Clipa* de Virgil Stoenescu, după romanul lui Dinu Săraru — n-a fost deloc ușoară. Încrederea pe care mi-a acordat-o regizorul Constantin Dinischiotu, spiritul de echipă cu care s-a lucrat, au stîrnit în mine o nelămurită rivnă de a izbuti; venită într-un moment cu adevărat crucial al carierei, reușita a însemnat, poate, cea mai mare bucurie artistică pe care am încercat-o pînă acum. A da viață scenică unui «om de omenie», cum îl caracterizează tovarășul Nicolae Ceaușescu pe comunist, a întruhipa modelul pe care îl întîlnești adeseori și vrei să-l întîlnești la fiecare pas înseamnă, pentru actor, o adevărată regenerare, în spiritul creator al epocii noastre. De la *Clipa* am trecut la alt rol într-o piesă originală, *Simbătă la Veritas* de Mircea Radu Iacoban”.

Pentru spectacolul de deschidere a Serilor de teatru antic ce se vor inaugura la Constanța, la sfîrșitul lunii august, i s-a încredințat rolul Horațiu din *Fintina Blanduziei* de Vasile Alecsandri, montare a teatrului-gazdă.

„După ce l-am interpretat pe Ovidius din piesa cu același titlu a poetului constănțean Grigore Sălceanu, mi se pare o evoluție firească distribuirea mea în *Fintina Blanduziei*.”

Cred că Horațiu este un personaj căruiă maturitatea și seninătatea îi dau o aură aparte, înălțîndu-l pe acea treaptă pe care poate renunța la propriile satisfacții, în favoarea binelui pe care-l dăruiește altora și a poeziei pe care este conștient că o lasă posterității. Un olimpian, în viziunea lui Alecsandri, Horațiu și-a găsit în istoria teatrului nostru interpretări ilustre, dintre care păstrez și acum imaginea marelui George Vraca. De aceea, sînt îndreptățite emoțiile cu care pornesc la drum într-un spectacol ce ne va confrunta din nou cu viața artistică a țării, prefațînd Serile de teatru antic, ce se vor desfășura aici, pe malul mării”.

Maria Marin